

Sygn. akt VI Ka 520/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Żuk

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 roku

sprawy **M. B.** ur. (...) w L., s. E. i D. z domu P.

obwinionego z art. 97 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 21 lipca 2016 r. sygn. akt II W 151/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. B. w ten sposób, że za przypisane mu wykroczenie wymierza mu karę nagany,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. F. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 520/16

UZASADNIENIE

M. B. został obwiniony o to, że: W dniu 29 lutego 2016 r. na ul. (...) w G., powiatu (...) przechodził przez jezdnię w miejscu niedozwolonym, tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 21 lipca 2016r. w sprawie II W 151/16:

1. obwinionego M. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 97 k.w. i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 50 złotych,

2. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. oraz art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa oraz nie wymierzył mu opłaty sądowej.

Od powyższego wyroku apelację złożył obwiniony, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając błędną ocenę dowodów, w szczególności dowodu z wyjaśnień obwinionego, i nieprawidłowo dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne.

Podkreślił, że swoim postępowaniem nie stworzył żadnego zagrożenia w ruchu drogowym. Skarżący nie postawił wniosków apelacji, lecz z treści złożonego środka zaskarżenia wynika, że apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze. W pozostałym zakresie zarzuty apelacji okazały się chybione.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób prawidłowy wyjaśnia, jakie dowody stały się podstawą przypisania obwinionemu odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie i dlaczego Sąd I instancji nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych. Oceniając zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego przepisu procesowego i dokonał oceny, która jest logiczna i przekonująca, toteż zasługuje na akceptację. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd ten wskazał w szczególności jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Należy podkreślić, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu orzekającego w I instancji, jako stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Bezpośredni kontakt z osobą przesłuchiwaną ma bardzo istotne znaczenie dla prawidłowej oceny wiarygodności tego dowodu. Przekonania, jakie wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, opartego na poprawnym rozumowaniu i wnioskowaniu Sąd Okręgowy nie może kwestionować i zajmować odmiennego stanowiska, skoro dokonana przez Sąd Rejonowy ocena nie przekracza granicy oceny swobodnej określonej art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Apelacja obwinionego nie zawiera takich argumentów, które skutecznie mogły podważyć trafne ustalenia Sądu Rejonowego, zaś podniesione w niej zarzuty stanowią jedynie wyraz subiektywnego przekonania autora apelacji, nie znajdującego odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie pozostawia wątpliwości, że podstawą przypisania obwinionemu sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu czynu były w głównej mierze zeznania funkcjonariuszki policji A. G., dokumentacja fotograficzna, a częściowo także wyjaśnienia obwinionego.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że nie zachodziły w niniejszej sprawie okoliczności wyłączające odpowiedzialność obwinionego w postaci niewidocznych oznaczeń pionowych i poziomych pobliskiego przejścia dla pieszych. Stanowisko to Sąd I instancji przekonująco uzasadnił w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Słusznie w tym zakresie oparł się Sąd meriti na dowodzie z zeznań świadka A. G., uznając je za wiarygodne. Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu I instancji, że zeznania funkcjonariuszki policji są precyzyjne, wyważone, nadto znajdują potwierdzenie w dowodzie z notatki urzędowej oraz dokumentacji fotograficznej. A. G. rzeczowo i zwięźle opisała incydent z dnia 29 lutego 2016 r., a jej zeznania korelują z okolicznościami zdarzenia wskazanymi w notatce urzędowej zawartej na k. 2 akt sprawy. Na podstawie tych dowodów zasadnie Sąd Rejonowy przypisał obwinionemu sprawstwo wykroczenia z art. 97 k.w. Nie przeczą tym dowodom fotografie wykonane przez obwinionego, na których widnieje zaśnieżony teren, skoro nie przedstawiają one samego przejścia dla pieszych ani całej powierzchni jezdni w miejscu jej przekroczenia przez obwinionego. Zasadnie Sąd Rejonowy podkreślił, że na fotografii nr 1 widoczna jest czarna powierzchnia jezdni oraz – w oddali - nieośnieżony znak przejścia dla pieszych. Obwiniony natomiast nie zaprzeczył, że istotnie przeszedł przez jezdnię poza przejściem dla pieszych.

Prawidłowo Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy obwinionego o przesłuchanie w charakterze świadka W. C.. Osoba ta mogłaby być przesłuchiwana w charakterze świadka w niniejszej sprawie, gdyby miała wiedzę na temat okoliczności zdarzenia uzyskaną osobiście, a nie z relacji zasłyszanej od obwinionego. Nawet jeśli W. C. wyraził stanowisko, że pouczenie obwinionego będzie wystarczającą reakcją na popełnione wykroczenie (vide: k. 8 akt sprawy), to jego ocena nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Po odmowie przyjęcia mandatu przez obwinionego i skierowaniu do Sądu wniosku o ukaranie, ocena okoliczności istotnych dla

rozstrzygnięcia i ich wpływu na wybór zastosowanej wobec M. B. kary należy do wyłącznej kompetencji Sądu I i II instancji.

Złe warunki pogodowe istniejące w subiektywnym przekonaniu obwinionego tudzież złe samopoczucie M. B. nie mogły wyłączyć jego odpowiedzialności za popełniony czyn. Podobnie fakt, że obwiniony realnie nie spowodował zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym Przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym jasno stanowią, że zabronione jest samo przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, chyba że odległość od przejścia przekracza 100 m. Dla bytu tego wykroczenia nie ma zatem znaczenia fakt spowodowywania bądź nie niebezpieczeństwa w ruchu lądowym. Brak ujemnych następstw popełnionego przez obwinionego czynu Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił natomiast przy wymiarze kary.

Tym samym słusznie Sąd Rejonowy przypisał obwinionemu sprawstwo i winę zarzucanego mu czynu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył bowiem wystarczających przesłanek do przyjęcia, że M. B. dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 k.w.

Sąd Okręgowy doszedł jednakże do przekonania, że wymierzona obwinionemu kara grzywy, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia we właściwy sposób okoliczności łagodzących związanych z wagą czynu obwinionego i panujących warunków pogodowych. Zbyt małą wagę również przywiązał Sąd Rejonowy do faktu, że obwiniony, mimo swojego wieku, nie był dotychczas karany przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w G. za podobne wykroczenia, zaś przechodząc przez jezdnię zachował szczególną ostrożność, rozglądając się za nadjeżdżającymi pojazdami. Sąd Okręgowy uznał, że w realiach niniejszej sprawy zaistniały podstawy do wymierzenia obwinionemu kary nagany.

Sąd Okręgowy podkreśla, że czyn obwinionego polegał na przekroczeniu jezdni w miejscu niedozwolonym, po uprzednim rozejrzeniu się i upewnieniu o braku nadjeżdżających pojazdów. Czyn ten, co słusznie podkreślił skarżący, nie spowodował dla ruchu drogowego realnego niebezpieczeństwa.

Czyn z art. 97 k.w., o którego popełnienie obwiniono M. B., zagrożony jest karą grzywny albo karą nagany. Zgodnie zaś z treścią art. 36 § 1 k.w. naganę można orzec wtedy, gdy ze względu na charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy należy przypuszczać, że zastosowanie tej kary jest wystarczające do wdrożenia go do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.

W ocenie Sądu Odwoławczego, ze względu na charakter czynu, który stanowił drobne wykroczenie oraz okoliczności dotyczące osoby obwinionego, niekaranego dotychczas za podobne przestępstwa ani wykroczenia, kara nagany będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary i poszanowania zasad porządku prawnego w przyszłości. Zważywszy, że sam udział M. B. w postępowaniu jurysdykcyjnym przed Sądem będzie już dla niego karą w zupełności wystarczającą, nie ma bezwzględnej konieczności karania obwinionego grzywną. Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy ocenił, że jedynie wymierzenie obwinionemu kary nagany może być uznane za sprawiedliwą reakcję na przypisane mu wykroczenie, nie noszącą znamion nadmiernej surowości.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 97 k.w. za przypisane M. B. wykroczenie wymierzył mu karę nagany.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do dalszej ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, zatem wyrok ten w pozostałej części na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. podlegał utrzymaniu w mocy.

Jednocześnie Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. F. koszty nieopłaconej obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem od towarów i usług (art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 1 pkt 4 i § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu).

Ponieważ sytuacja majątkowa obwinionego, przemawiająca za zwolnieniem go od kosztów sądowych od czasu orzekania w pierwszej instancji nie uległa zmianie, Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze – art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.